

BEN CREED

EEN
DODELIJK
SPOOR

Sommige misdaden blijven je achtervolgen...

*'Een intelligente thriller die doet denken aan Gorki Park,
maar dan nóg beter'* JAMES PATTERSON

BEN CREED

**EEN DODELIJK
SPOOR**

De Fontein

F

(Eerste akte)

1

Zaterdag 13 oktober 1951

Ze lagen strak in het gelid in het kille licht van de koplamp van de locomotief. Een kwintet van lichamen op het besneeuwde spoor, netjes naast elkaar op een rij. Voeten tegen elkaar, armen recht langs het lijf en het hoofd naar één kant gedraaid. Alsof de Dood ze had gevraagd keurig op een rijtje te gaan liggen en deze verdoemde zielen hem beleefd hadden gehoorzaamd.

Revol Rossel, luitenant bij de *militsia* van Leningrad, nam een trekje van zijn sigaret, blies een grijze rookkring uit en nam het tafereel met gespeelde onverschilligheid in zich op. Het was een gewoonte geworden, die gezichtsuitdrukking. Een blik die hem tot nu toe, ook al was hij pas vierendertig, uit de werkkampen had gehouden. ‘Een man moet één gezicht voor de wereld en een tweede gezicht voor zichzelf hebben, Revol,’ had zijn vader ooit met een stoïcijnse knip-oog gezegd. Destijds had hij noch zijn vader geweten wat een goede raad dat was; een raadgeving waarmee elke Sovjetburger iets langer in leven kon blijven. Vooral als die burger in Leningrad woonde, een stad waar Stalin nogal wantrouwig tegenover stond.

Gezeten in de passagiersstoel van de Moskvitsj nam hij de situatie in zich op. Hij hoorde de motor nog natikken. Links van hem, aan de andere kant van een veld met een dik pak sneeuw, stond een zwarte, nog hijgende en puffende stoomlocomotief. Achter de locomotief met zijn lange rij wagons werd het spoor aan twee zijden geflankeerd door eindeloze kilometers bos, maar voor hem kruisten de rails een andere spoorlijn en bevond zich een kleine, open plek.

‘Vooruit dan maar, heren. Laten we acte de présence geven.’

Nadat Rossel en de andere politiemensen waren uitgestapt, sloegen de autodeuren een gezamenlijke taptoe. De mannen moesten hun knieën hoog optillen om in de diepe sneeuw vooruit te komen.

Onder hun uniformjassen met de insignes die hun rang binnen de militia aanduidden droegen ze een allegaartje aan truien, broeken en dik ondergoed. Het standaarduniform was niet opgewassen tegen

winternachten. Een paar uur geleden had de radio gemeld dat het zevenentwintig graden onder nul was. ‘Koud genoeg om goede, hete Russische pis in ijspegels te veranderen,’ had sergeant Gratsjov gezegd toen hij weer eens uitweidde over de soldaten van de 33ste Waf-fen-SS die hij had afgeslacht tijdens de opmars naar Berlijn.

Naast de stoomlocomotief stonden twee mannen, die een koude en ellendige indruk maakten. Rossel keek naar rechts, naar het tweede spoor. Het kruiste het hoofdspoor in een hoek van vijfenveertig gra-den, maakte een bocht en liep vervolgens enkele tientallen meters evenwijdig aan het hoofdspoor, waarna de rails via een wissel sa-menkwamen en tussen de naaldbomen verdwenen.

Een van de mannen bij de trein liep ze tegemoet. De machinist, zo vermoedde Rossel. Hij droeg een dikke, gewatteerde jas over zijn overall en een grote bontmuts die zijn verschrompelde hoofd bijna geheel leek te willen opslokken. Ook stonk hij naar verbrande steen-kool.

‘Waar bleven jullie?’ bromde hij.

Rossel sloeg geen acht op zijn vraag en keek in plaats daarvan naar de andere man, een lid van de plaatselijke militie. Die had waar-schijnlijk gebeld. Hij was klein en mager en zag eruit als een bang diertje. Zo te zien was hij begin twintig, bijna nog een kind. Hij en de machinist keken boos. Ze hadden ongetwijfeld hommeles gehad. Rossel vermoedde dat de machinist de lijken liever van de rails had getrokken en had willen doorrijden alsof er niets aan de hand was, maar de jongen was bang geweest om zijn handen vuil te maken. Typisch een politieman uit de provincie die pas bereid was om in actie te komen als iemand anders de verantwoordelijkheid op zich nam.

‘Waar bleven jullie nou?’ vroeg de machinist weer.

Rossel keek hem aan en diende hem van repleik. ‘Misschien komt het doordat het vier uur in de ochtend is en we bijna vijftig kilometer door een sneeuwstorm moesten rijden die zelfs een poolvos zou ver-blinden,’ zei hij.

Het sneeuwde al drie dagen en het was pas oktober. De ergste sneeuwval sinds de winter van 1942, volgens iedereen die het Beleg van Leningrad had meegemaakt. Zodra ze de stad uit waren, was het meer skiën dan autorijden geweest.

Rossels mannen liepen verder om de plaats delict te inspecteren. Ze bekeken de lijken een voor een, zonder ze aan te raken.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg Rossel aan de machinist. Ze stonden slechts een paar honderd meter van de eindeloze oevers van het al deels bevroren Ladogameer. Misschien waren het ijssvissers, dacht Rossel. Soms zaten die urenlang op het ijs te drinken. Daarna waren ze, met de armen om elkaar geslagen om niet om te vallen, de spoorlijn op gelopen en uiteindelijk doodgevroren...

‘Ze lagen al precies zo op het spoor,’ zei de machinist. ‘De sneeuwschuiver is gisteren langsgelopen, maar toch reed ik heel langzaam, voor het geval dat. Ik zag ze heel duidelijk liggen.’

‘Je weet wat voor straf er staat op liegen tegen...’

De machinist spuugde en schudde zijn hoofd. ‘Ga zelf maar eens kijken, smeris. Dan zul je het zien.’

De stoomlocomotief sputterde en trilde.

‘Wat vervoer je?’ vroeg Rossel.

‘Kolen. En oud ijzer. Twintig wagons.’

Het was dus maar goed dat de trein op tijd tot stilstand was gekomen. Er zou weinig van de slachtoffers zijn overgebleven als die goederentrein over ze heen was gedenderd.

‘Is dit een hoofdlijn? Waarom zijn ze niet eerder gevonden?’

‘De laatste passagierstrein komt om elf uur aan, als er tenminste geen vertraging is. Die nieuwe diesels kunnen dit soort kou niet aan,’ antwoordde de machinist terwijl hij in zijn ogen wreef. ‘Ik was de eerste goederentrein van vandaag. Een of andere sukkel stortte te veel lading in een van de wagons, waardoor hij omkieperde. Daarom ben ik twee uur te laat vertrokken.’

Hij mompelde iets over stoomketels en kleppen en wekte de indruk dat hij wilde weglopen zonder toestemming te vragen, want hij wilde geen gezichtsverlies lijden. Rossel haalde zijn schouders op en de machinist verdween in de duisternis achter het lichtschijsel van de locomotief.

De andere man, de jonge agent van de plaatselijke politie, keek hem aan en wachtte op bevelen. Hij was nog maar een gewoon agentje.

‘Waar is iedereen?’ vroeg Rossel.

‘Gearresteerd.’

‘Ik heb het over je collega’s. Waarom ben je hier in je eentje?’

De jongen keek naar zijn schoenen in de sneeuw.

Het zal toch niet... dacht Rossel.

‘Allemaal?’

De jongen knikte.

Krijg nou wat. De MGB maaide door de rangen van de *militsia* als een zeis door een graanveld. Leger, politie en zelfs agenten van de Tsjeka zelf... Als de terreur aan de macht was, waren de mensen die zo dom waren een uniform te dragen vaak de eerste slachtoffers. Maar een heel politiebureau, al was het maar in een of ander provinciestadje? De milities waren verantwoordelijk voor de handhaving van de openbare orde en de veiligheid, maar de sociale controle werd elders uitgeoefend. De vakbonden, fabrieken, kameradenrechtbanken en zelfs de criminele onderwereld dongen naar de loyaliteit van de Sovjetburger. Het beroep van politieman was redelijk eenvoudig en trok mensen met een niet erg subtiel opvatting van wet en recht. Daarom zaten er heel wat bruten bij de politie. Van contrarevolutionaire activiteiten hadden ze weinig kaas gegeten.

Rossel keek achterom naar de lijken en probeerde zijn gedachten op een rijtje te zetten.

De machinist van een doodgewone nachttrein met goederenwagons stopt omdat er iets op het spoor ligt. Hij springt uit zijn cabine om te kijken wat er aan de hand is. Omgewaaide bomen, denkt hij, of lading die van een eerdere trein is gevallen. Maar dat is niet zo.

Hij maakt radiocontact met het volgende station, en het station belt de politie. Alleen is er geen politie, afgezien van dit ene, nogal erbarmelijke individu dat – al ontkent hij dat – meteen het eerste het beste nummer van de *militsia* in Leningrad belt dat hij op de muur ziet hangen. En de sergeanten Gratsjov en Tanejev, die nachtdienst hebben, bellen mij. En omdat sergeant Gratsjov een rotzak is die alleen iets volgens het boekje doet als hij anderen daar het leven zuur mee kan maken, belt hij ook kapitein Lipoechin uit bed, in de wetenschap dat diens hoofd aanvoelt alsof het vol industrielijm zit.

Meer dan vijftig kilometer buiten ons rechtsgebied, midden in de wildernis. De plaatselijke *militsia* is gezuiverd door de MGB.

Rossel wist wel beter dan te vragen waarom. *Concentreer je op je werk.*

Hij liet het beklagenswaardige agentje aan zijn lot over en liep met grote stappen naar zijn mannen, waarbij hij bijna zijn evenwicht verloor op de sneeuwbulen die de sneeuwschuiver had gemaakt. De eerste die hij tegenkwam was kapitein Ilja Lipoechin.

‘Wat hebben we hier, baas?’

Kapitein Lipoechin staaide hem met een melancholieke blik en bloeddoorlopen ogen aan. De adem van Rossels superieur stonk, zoals zo vaak tegenwoordig, naar goedkope wodka.

‘Moord,’ zei hij. ‘Een maniak.’

Waarna hij braakte.

2

‘Ten eerste. Ze zijn stijf bevroren. Echt keihard. Helemaal door en door, denk ik. Net als de stukken brood die we bij het Achtste Garderegiment kregen. Daar brak je verdomme je tanden op.’

Sergeant Gratsjov veegde de sneeuw van het lijk en klopte er met zijn in dikke handschoenen gestoken knokkels op om zijn mening te onderstrepen.

‘Het gezicht is verwijderd en een deel van de tanden is getrokken. Of uit de mond geslagen. De handen zijn afgehakt.’

Toen hij de vrolijke, tandeloze grijns van het lijk zag, draaide kapitein Lipoechin zich weer om. Hij hoestte hevig en kokhalsde opnieuw. Rossel vermoedde dat hij al heel wat alcohol had uitgebraakt. Lipoechins drankprobleempje werd met de dag groter.

‘Kijk eens naar haar kleding,’ ging Gratsjov verder. ‘Ze lijkt wel een sneeuwkoningin. Maar haar jurk is niet bevroren. Dat wijf is door iemand aangekleed nadat ze was vermoord.’

Te klein. Te mager. Zij was het niet. Er ging een golf van opluchting door Rossel heen. Telkens als er een dode vrouw gevonden werd, vroeg hij zich af of het Galja was, tot hij wist dat het een ander was. Tot hij daar zeker van was.

Hij boog zich over haar heen en keek naar de jurk van rood fluweel. Gratsjov had gelijk. Hij zag er duur uit.

‘Wat is dat in haar keel?’ Hij wees. ‘Een ijspegel?’

Er stak een lang, smal en met rijp bedekt voorwerp uit het strottenhoofd van het lijk. Gratsjov trok een handschoen uit en tikte er even tegenaan voor hij hem snel weer aantrok.

‘Glas,’ zei hij.

Gratsjov boog dieper voorover en hield zijn hoofd scheef. Zijn pet viel af, zodat zijn kaalgeschoren schedel en zijn littekens zichtbaar werden.

‘Hol. Een glazen buis.’ Hij wierp een blik op de vier andere lijken. ‘De buizen zijn niet allemaal even dik, maar ze hebben er allemaal een, kameraad-luitenant.’

Rossel ging weer rechtop staan en sloeg zijn handen tegen elkaar om ze warm te krijgen.

‘Jammer dat het geen ijspegels zijn, sergeant. Dan had de Sneeuw-koningin met haar magische krachten de schuld gekregen en was de zaak opgelost. Kameraad Tanejev?’

Sergeant Tanejev, hun oude rot die over een paar weken met pensioen zou gaan, kwam naar voren. Het flitslicht van zijn camera ging twee keer af omdat hij een paar foto’s maakte van de onbekende, bevroren aristocrate. Ze lag met haar handen langs haar lichaam dwars over het spoor, met haar hoofd precies tussen de rails.

Rossel pakte nog een sigaret – een Belomorkanal-*papirosa* – kneep het kartonnen buisje dat dienstdeed als filter aan de ene kant een beetje samen en stak de goedkope tabak aan de andere kant aan.

‘Nummer twee,’ zei Gratsjov, terwijl hij zijn pet weer opzette en ze naar het tweede lijk schuifelden. Ze veegden de sneeuw eraf. ‘Een priester. Ook stijf bevroren. Dat geldt voor allemaal, denk ik. Geen gezicht, kapotgeslagen gebit, afgehakte vingers. En... Kijk nou eens.’

Rossel nam een extra lange trek.

De keel en borst van de priester waren opengesneden en het strottenhoofd was naar buiten getrokken. Het lag op de nek van het slachtoffer, naast een groot gouden kruis, terwijl de rest van het lichaam schuilging onder het priestergewaad. Boven de schedel zonder gezicht lag een cilindervormige hoed. Ook dit keer lag het slachtoffer dwars over het spoor, maar in dit geval lag het hoofd precies op een van de rails. Het was inmiddels waarschijnlijk vastgevroren.

Tanejev kwam aangelopen en maakte zonder te waarschuwen een foto. Het flitslicht scheen recht in hun ogen en was des te feller omdat het door de witte sneeuw werd weerkaatst. De drie anderen sprongen weg en waren eventjes verblind. Sergeant Gratsjov vloekte hartgrondig.

‘Verdorie, Tanejev. Wie denk je wel dat je bent? Sergej Eisenstein of zo?’

Rossel ging op een knie in de sneeuw zitten en knipperde met zijn ogen om van de vlekjes die op zijn netvlies dansten af te komen. Hij vroeg zich af hoe het mogelijk was dat sergeant Tanejev dertig jaar bij de *militsia* had gewerkt zonder dat iemand hem door de MGB had laten oppakken of een ongeluk voor hem had geregeld.

Hij keek in de richting van de trein, maar de koplamp van de locomotief scheen nog altijd even fel en daarachter heerste slechts inktzwarte duisternis. Blijkbaar moest hij kiezen tussen een zoeklicht en het aardedonker. Rossel was normaal gesproken niet religieus. Eer-

der het tegendeel. Daar hadden zijn leraren in het staatsweeshuis in Kostroma wel voor gezorgd. Zij hadden hem geleerd om Marx en Lenin te vereren, nadat de geheime politie zijn ouders had opgehaald. Als tiener was hij zelfs lid geweest van de Liga van Militante Atheïsten, en er waren geen radicalere atheïsten dan dat stelletje gekken. ‘De strijd tegen de godsdienst is de strijd voor het Vijfjarenplan!’ De leuzen uit zijn jeugd waren in zijn geheugen gegrift. Maar deze plaats delict had iets bijzonders, meer dan alle andere waar hij geweest was. De zorgvuldige wijze waarop de slachtoffers op het spoor waren gelegd. De primordiale somberheid en kilte van het landschap en het voortdurende, spookachtige gemurmureer van de wind die over het Ladogameer waaide. Hoog opgestoven sneeuw, duisternis en lijken. Het riep allemaal herinneringen bij hem op aan het Beleg van Leningrad. En aan zijn zusje, Galja, die hij al die jaren geleden had zien verdwijnen in een sneeuwstorm. De luitenant had de aandrang een kruis te slaan.

De agenten verzamelden zich nu rond het volgende stoffelijk overschot. Het was erg gerimpeld, alsof het slachtoffer een oude man was.

‘Nummer drie,’ zei Gratsjov. ‘Zoals je ziet is deze volkomen naakt. Verder dezelfde behandeling, plus wat extra’s. Ik heb wat sneeuw weggehaald en daarbij de nodige delicatessen aangetroffen. Ik vermoed dat dat zijn hart is.’ Hij wees naar een bruine klont die naast het lijk lag. ‘En die andere dingen naast zijn hart zijn z’n ballen. Maar z’n pik heeft hij nog, de bofkont.’

Alle lijken waren over de twee sporen, die vlak langs elkaar liepen, uitgespreid. In drie gevallen was het hoofd op een rail gelegd, bij de andere twee lag het hoofd tussen de rails.

Rossel deed een stap achteruit en keek om zich heen. In stilte gaf hij zichzelf een standje om zijn achteloosheid. Nog suf van de slaap en de kou was hij ervan uitgegaan dat hij naar een of ander stom ongeluk toe moest. In negen van de tien gevallen waren die aan drankmisbruik te wijten. En als de geheime politie er iets mee te maken had, dan kon je op z’n ergst een executie verwachten. In dat geval zorgde je dat je bij aankomst op de plaats delict alles fout deed en alleen maar de verkeerde vragen stelde, of helemaal geen. Dan zorgde je dat de arme donders werden weggehaald en verzon je een doodsoorzaak.

Maar hier was nergens bloed te zien. De gezichten waren verminkt,

maar er waren geen uitschotwonden. De slachtoffers waren dus niet door het achterhoofd geschoten, zoals de geheime politie standaard deed. De handen en voeten waren niet vastgebonden met touw.

Een maniak. Misschien had Lipoechin gelijk.

De agenten hadden duidelijke voetsporen achtergelaten in de sneeuw, van de auto naar de rails, maar niemand had nog gezocht naar voetsporen van de persoon, of personen, die de lijken hierheen hadden gebracht. Rossel keek om zich heen, naar het open terrein tot aan de bosrand aan de andere kant van het spoor, langs de hoofdlijn en het zijspoor. Waar liep dat eigenlijk naartoe? Maar er waren nergens voetstappen te zien, en ook geen sporen in de sneeuw waar met een lijk was gesleept. Zelfs geen bandensporen.

‘Wanneer is het opgehouden met sneeuwen?’

Bij het horen van Rossels stemgeluid bleven zijn mannen, die zich net rond lijk nummer vier verzamelden, plotseling staan. Ze keken elkaar aan.

‘Toen mijn dienst begon sneeuwde het nog,’ zei Gratsjov. ‘Daarna zat ik met mijn neus in de papieren. Maar ik denk dat het al die tijd gesneeuwd heeft.’

Dossierwerk? Van acht uur ’s avonds tot twee uur ’s nachts? Rossel had zo zijn twijfels. Sergeant Gratsjov was vooral bezig met roken, terwijl hij met één oog in de gaten hield of er prostituees werden binnengebracht die hij kon verkrachten.

‘Toen ik naar bed ging sneeuwde het,’ zei Lipoechin. ‘Om...’ Hij aarzelde even. ‘Om een uur of tien.’

Rossel zag dat Gratsjov en Tanejev grijnsden. *Ben je rond tien uur onder tafel gezakt, kameraad?*

Kortom, niemand wist het, maar als hij gissen moest, zou hij zeggen dat het ergens tussen twee en vier uur was opgehouden met sneeuwen. Maar het had al bijna de hele herfst erg hard gesneeuwd, alsof God de wereld wilde begraven en nooit meer terug wilde zien. Ze stonden hier tot aan hun dijen in de sneeuw. Je hoefde je sporen alleen maar achter je dicht te gooien en dan deed het weer de rest. De vijf lijken op het spoor bij het Ladogameer hadden net zo goed uit de lucht kunnen zijn gevallen.

Het vierde stoffelijk overschot was ook een man, maar dan jonger; meer spiermassa, geen slappe huid. Hij was misschien pas tegen de twintig, maar hoogstens veertig, dacht Rossel. Het lijk was naakt en verminkt, net als nummer drie, met dit verschil, zo zei Gratsjov met

een kwaadaardige grijns, dat ‘zowel pik als ballen nog op hun plek zitten. En kijk eens wat een formaat, zelfs bij deze temperatuur. Als er lekkere wijven in de hemel zijn, zitten die snollen te soppen tegen de tijd dat deze jonge held door de poort komt.’

Het laatste slachtoffer. Rossel stak nog een *papirosa* aan met het peukje van zijn vorige en kneep het kartonnen mondstuk samen.

‘O, shit,’ zei Gratsjov. ‘Verdomme.’

Rossel keek naar de over het lijk gebogen sergeant en zag dat hij de sneeuw van het hoofd veegde en ergens naar wees.

‘Een blauwpet,’ zei Gratsjov. ‘Deze is van de MGB.’

Haar pet was inderdaad blauw met een rode band en een zwarte klep. De jas had onderscheidingstekens op de mouwen en de kraag, die Rossel niet kende, maar de manchetten waren blauw, terwijl de epauletten geen merktekens droegen. Op de borst zat een roestig insigne, waarop hij met enige moeite het zwaard herkende dat aantoonde dat de drager voor het ministerie voor Staatsveiligheid werkte.

Net als bij de andere slachtoffers was het gezicht grotendeels verwijderd, maar bij wijze van uitzondering waren de ogen van de vrouw open, al waren dat nu slechts melkachtige, witte bollen.

Gratsjov inspecteerde de mond. ‘Ook hier is een hobbytandarts bezig geweest. En haar tong is ook weg.’

Afgezien van een groot formaat onderbroek was haar onderlichaam naakt. De onderbroek was roze, of vaalrood. Sexy was anders. Wie ze ook was, het was een kleine en stevige vrouw geweest. Haar dijen waren stijf bevroren tot vormeloze witte klompen die nauwelijks nog op benen leken.

‘Drie mannen, twee vrouwen,’ zei Rossel. ‘Een prinses, een priester, een naakte man zonder ballen, een naakte man met alles erop en eraan en een lid van de geheime politie.’

Gratsjov blies zijn wangen op. ‘Een leuk jazzensemble,’ mompelde hij.

‘Jazz is bourgeois, kameraad,’ zei Tanejev.

Ze staarden hem aan. Tanejev had zijn camera in de hand en zijn gezicht was net zo uitgestreken en ernstig als altijd. Hij maakte geen grapje.

Gratsjov spuugde. ‘Ook nu weer mijn dank voor je strikte gehoorzaamheid aan de partijlijn, kameraad, en voor het feit dat je mij, en

eigenlijk ons allemaal, op het rechte pad houdt, kameraad, evenals voor het feit dat...'

Rossel kwam tussenbeide. 'Zo is het wel genoeg, sergeant.' Als Gratsjov eenmaal op gang kwam, was er geen houden aan.

Zoals altijd speelde Gratsjov even met de gedachte het bevel aan zijn laars te lappen, maar dit keer deed hij er toch het zwijgen toe. Misschien wel omdat het Tanejev niet uitmaakte hoelang hij doorging. Die oude vent was in niets anders meer geïnteresseerd dan het uitkramen van banaliteiten en het halen van zijn pensioen. Of misschien was hij nerveus door de aanblik van dat MGB-uniform.

'Kameraad-luitenant, ik vraag me of hoe we nu verder moeten. Wat stelt u voor?'

Dat was Lipoechin, die naast hem kwam staan. De kapitein had zijn maag van de wodka verlost en had inmiddels wat kleur op zijn wangen, maar wasemde nog steeds de benzinelucht van goedkope drank uit. En ook al was hij best lang, toch moest hij zich uitrekken om zijn vraag in Rossels oor te fluisteren.

Rossel wist wel wat er door hun hoofden ging. Gratsjov met zijn gebruikelijke gezichtsuitdrukking, als van een brutale rat, die weer over de vrouw gebogen stond. Tanejev, friemelend aan zijn camera met grote ogen en een starre blik, die er wanhopig naar verlangde zonder kleerscheuren de laatste paar weken voor zijn pensioen door te komen, waarna hij zich kon terugtrekken in een veilige obscuriteit. Lipoechin, met zijn filmsterrenuiterlijk dat nog nauwelijks door de drank was aangetast. Hij was tegenwoordig slechts kapitein in naam en wachtte op zijn bevelen.

Iedereen dacht hetzelfde: Zouden we die ene in MGB-uniform kunnen wegmoffelen?

Door de aanwakkerende wind werd het rijtje doden langzaam maar zeker bedekt met een nieuw laagje stuifsnieuw. Achter hen scheen nog altijd het licht van de stoomlocomotief. De machinist stond stampend in het dikke pak sneeuw en de plaatselijke agent staarde nog steeds naar zijn schoenen.

Rossel tikte een ritme op de ring en de korte vingers van zijn linkerhand – of wat daarvan over was. Dat deed hij altijd als hij nadacht. Die twee vingerstompjes waren een souvenir van de Tsjeka, zoals de staatsveiligheidsdienst in de volksmond nog altijd werd genoemd. Rossel was zich ervan bewust dat het onmogelijk was dit voor ze verborgen te houden. Dat was nooit mogelijk. Sterker nog: het ver-

baasde hem dat er nog geen MGB-agenten waren komen opdagen. Zij waren tenslotte in lijken gespecialiseerd.

Nee, van een doofpot en het laten verdwijnen van deze moordslachtoffers kon geen sprake zijn. Die lijken moesten naar Leningrad worden gebracht. Er zouden veel mensen op gezet moeten worden en de hele zaak moest bedolven worden onder papierwerk, voor de MGB hier lucht van kreeg en vier agentjes van de Volksmilitie als zondebokken kon gebruiken.

Hij kon zich geen nieuwe confrontatie met de MGB veroorloven. Niet sinds die laatste keer.

Rossel keek op.

Misschien konden ze de Sneeuwkonigin echt de schuld in de schoenen schuiven, dacht hij. Ze was een voor de hand liggende verdachte, want ze stond bekend om haar opvliegende karakter en als koningin was ze natuurlijk aanhanger van de monarchie.

Hij zette een autoritaire stem op. ‘Zorg dat die jongen een vrachtwagen regelt. En iemand moet wat heet water bij de locomotief halen, voor het loshalen van...’

Maar Gratsjov zwaaide al met zijn been. Zijn laars raakte met een harde klap het hoofd van de priester.

‘Al gebeurd,’ zei de sergeant.

Eerste druk november 2021

Oorspronkelijke titel *City of Ghosts*

Oorspronkelijke uitgever Welbeck Fiction Limited, part of Welbeck Publishing Group

Copyright © 2020 Chris Rickaby & Barney Thompson

The moral right of the authors of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Frank van der Knoop

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Marina Pissarova/Alamy Stock Photo, Kozlik/Shutterstock & oradige59/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5377 8

ISBN e-book 978 90 261 5378 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.